

Publicerad 2009-07-29 03:37 av VampyrÄngel

[endast en kan förstå]

Det som fattas är slutet av början

Som en fysisk kroppsdel saknas
på det som, från början, var jag..
eller inte från allra första början,
men från när det började.

Hade aldrig känt sådan trygghet och
misstro på samma gång
och jag litade på allt.
Hela mitt väsen tog in situation och
atmosfär och anpassade sig till
en egen bild av hur pusselbitarna skulle sitta.

Sedan passade det inte längre,
bara emellanåt,
och ibland väntade jag på en buss
som glömde att komma.
Jag vande mig vid att knutarna som
jag fick hjälp att knyta upp
alltid blev påkörda av nästa fordon.
Övergångsställen var inget att räkna med
i den ekvationen.
Rödljus.

Hörseln ska man inte lita på
för då kan man bli nerslagen, lärde jag mig.
Allt för att tala sanningens meningar och
aldrig blöda för en lögn skull
låg jag blodig, nerslagen, söndersparkad
på asfalt gjord av vita lögner.
Ibland hade jag nog hellre haft ett par ogenomträngliga
lögner i ansiktet, än öppna sår skapade av sanningar.
Svidande sår, men det är bara att vänja sig,
det som var sant igår kan vara en lögn imorgon
och givetvis tvärtom.
Mina ord var alltid sanna ändå,
inget i världen kunde tvingat mig att ljuga.
Inga befintliga tortyrredskap kunde ha fått
min tunga att tala osant.

Kanske var sanningen en tortyr i sig?
Jag trodde faktiskt att den svåra vägen
var den rätta den här gången som
alla andra, varför göra det lätt för sig?
Men mitt i allt sa magen ifrån och
mitt huvud började tvivla.
Tankarna snärjde sig själva.
Ändå tog jag beslutet och allt
kändes så rätt som det skulle,
i alla fall så ofta som jag hade vant mig vid.

Tvivel kastade sig över allt som en missvisande filt,
men stoppade inte godhet.
Tvetydigheten slutade vara ett problem.
Äntligen, tänkte jag, har det blivit
som det måste stå skrivet någonstans.
Boken om Detta kanske.
Äntligen, tänkte jag, har mina ben blivit starka nog.
Stå upp, du har nämligen fel.

Nu fattas mig en fysisk kroppsdel liksom
en arm skulle ha gått förlorad.
Liksom benet försvunnit över en natt.
En del av mig som jag behöver,
har behövt sedan det började,
men kanske borde lära mig att klara mig utan.
För jag orkar inte låna,
antingen är det eller så är det inte,
orkar inte vara hel ibland.
Då är jag hellre trasig hela tiden så att
jag kan lära mig hantera det.
Nu ska jag hitta slutet på historien
och börja om från början..
..igen?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren VampyrÄngel med Poeter.se id #23065 innehar upphovsrätten